

Братчето и сестричето като зачули това, отишли веднага въ работната стая. На масата стояла една рамка, на която имало обтѣгнато платно, панички съ бои и четки за рисуване.

Въ рисувалната Марийка измислила една игра.

— Знаешъ ли що брате? — тихичко каза Марийка: — хайде да играемъ на живописецъ.

Очитѣ на Петко свѣтнѣли отъ радостъ.

— Да играемъ! — отвърнѣлъ той: — но какъ ще устроимъ играта?

— Ето какъ! „азъ ще седна на стола до масата и щѣ бѣдѣ живописецъ, а пъкъ ти ще дойдешъ при менъ и ще порѣчвашъ картина.

Петко исхвъркнѣлъ отъ радостъ и заплѣскалъ съ ръцѣ.

— Колко хубаво помисли ти Марийке! хайде да играемъ!

Казано — свършено.

Петко излѣзълъ отъ стаята и слѣдъ малко се завръща, приближава се до Марийка и сериозно казалъ:

— Могъ ли да Ви попитамъ нѣщо, господинъ живописецъ? Сестра му екочила, посрѣщнѣла го усмихнато и го поканила да седне.

— Какво обичате господине? попитала го сестра му.

— Прѣди всичко азъ обичамъ, господинъ живописецъ, да погледамъ вашитѣ картини, — казалъ сериозно посѣтителя.

— Ще ти услужѣ, господине, — промѣлвила Марийка.

Тя повела господинътъ, за да разгледа картинитѣ.